

EBBO VEL EBO

RHEMENSIS EPISCOPUS.

NOTITIA HISTORICA IN EBBONEM.

(Flodoard., Hist. Eccl. Rhem.)

Vulgarior successit Ebo, vir industrius et liberalibus disciplinis eruditus, patria Transrhenensis ac Germanicus, imperatoris, ut fertur, Ludovici collectaneus, et conscholasticus, qui multis Ecclesiam curavit instruere commodis, et præcipue artificibus, quibus undecunque collectis sedes dedit, et beneficiis muneravit. Mancipia vel colonos quosdam Ecclesie desertores tam per seipsum, quam per Radulphum vicedominum et Ecclesie advocatum, apud iudices publicos legibus evindicatos et obtentos, ecclesiastico juri restituit. Quasdam quoque res Ecclesie, atque mancipia, cum aliquibus personis pro partium commoditate commutavit. Sed et imperialia super eisdem commutationibus præcepta obtinuit. Ab imperatore quoque Ludovico litteras ad Robertum Comitem pro ecclesiasticarum rerum defensione, quas quidam pervadere moliebantur, impetravit. Colonias vero nonnullas Ecclesie, descriptis per strenuos viros colonis eorumque serviitiis, ordinavit.

Hujus præsulis hortatu Halitgarius, Cameracensis episcopus, sex libellos de remediis peccatorum, et ordine vel iudicii poenitentiae conscripsit. Hic Ebo præsul papam Stephanum cum Ludovico rege Rhemis suscepit. Orta denique simultate inter patrem et filium, Ludovicum scilicet imperatorem et Lotharium, partibus filii favit, et cum cæteris episcopis corripuit imperatorem Ludovicum pro quibusdam erratis quæ ei obijciebantur, quando filii sui comprehenderunt eum, et Lotharius adduxit secum patrem ad Compendium palatum, ubi eum affixit cum episcopis et cæteris nonnullis primatibus, qui jusserunt ut in monasterium iret, et esset ibi cunctis diebus vitæ suæ. Quod ille renuens, non consensit voluntati eorum. Tunc omnes episcopi qui aderant molesti ei fuisse narrantur, et impropertantes illi peccata sua, abstulerunt ei gladium a femore suo, induentes eum cilicio.

Itaque postquam Ludovicus ab æquivoico filio C

A suo restitutus est in regnum et honorem suum, Ebo propter hujuscemodi factum depositus est ab episcopatu pro infidelitate imperatoris.

Igitur Ebo post hanc depositionem suam in Cisalpinis fertur regionibus conversatus usque ad obitum Ludovici imperatoris, qui contigit anno incarnationis Dominicæ 840. Quo imperatore defuncto, Lotharius ab Italia in Franciam venit: cui Ebo ad Wormatiam civitatem occurrit, eique Lotharius post aliquot dies sedem et dioccesim Rhemensem per edictum imperiale restituit.

Cui restitutioni, quæ Suessionis habita est, contradixit synodus, asserens quod damnatus a se, atque a quadraginta tribus episcopis, a minori numero restitui non valuit. Quod edictum Rhemis Ebo secum detulit, et apud ipsos et plures illud diversæ professionis et ordinis divulgavit, et in ecclesia Rhemensi publice recitari fecit. Ita eo tempore, quo Lotharius Carolum a regno expulit, et ultra Sequanam fugavit, Ebo sedem Rhemensem post sex annos suæ depositionis recepit, et episcopale ministerium agere cœpit. Sicque ordinationes celebrans, quosdam clericos ordinavit, et per totum circiter annum hoc episcopium tenuit: donec Carolus, resumptis viribus, in Belgicam reversus est. Quod audiens Ebo, relicta sede Rhemensi, ad Lotharium profectus est, et in ejus familiaribus mansit obsequiis: donec una cum Drogone, Metensium præsulo, Romam petiit, ubi a Sergio papa reconciliari ac pallium sibi tribui postulavit. Cui idem papa, communionem tantum concessa, dare pallium renuit.

At Ebo Roma reversus, abbatiam Sancti Columbanii in Italia dono imperatoris Lotharii possedit, donec legationem in Græciam ab eodem imperatore sibi commissam exsequi detrectavit. Quocirca rebus sibi ab imperatore quæ datæ fuerant ablatis, ad Ludovicum regem Germaniæ demigravit. A quo in regione Saxonie quoddam episcopium promeruit: ubi et episcopali deinceps perfunctus est ministerio.

B

EPISTOLA EBBONIS AD HALITGARIUM.

(Vide Patrol., tom. CV, col. 651.)

CONFESSIO EBBONIS.

(Apud Flodoardum, ibid.)

Ego Ebo indignus episcopus, recognoscens fragilitatem meam et pondera peccatorum meorum, testes confessores meos, Aialfum videlicet archiepiscopum, et Badaradum episcopum, necnon et Modoinum episcopum, constitui mihi iudices delictorum meorum, D et puram ipsis confessionem dedi, quaerens remedium poenitendi, et salutem animæ meæ, ut recederem ab officio et ministerio pontificali, quo me recognosco esse indignum, et alienum me reddens pro reatibus meis, in quibus peccasse secreto ipsis confes-